III SA/Gd 810/22, Odpowiedzialność dyscyplinarna studenta za stosowanie przemocy fizycznej i psychicznej wobec innej studentki oraz wymierzenie kary wydalenia z uczelni w świetle oceny materiału dowodowego i zgodności z przepisami prawa uczelnianego. - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku

LEX nr 3565482

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku

z dnia 21 kwietnia 2023 r.

III SA/Gd 810/22

TEZA aktualna

Niezasadny jest zarzut skarżącego dotyczący braku zawieszenia postępowania dyscyplinarnego z uwagi na toczące się przeciwko niemu postępowanie karne, w którym zamierza wykazać swoją niewinność. Przepisy prawa nie wprowadzają wymogu zawieszenia postępowania dyscyplinarnego w takiej sytuacji.

TEZA aktualna

Rażący brak szacunku dla drugiego człowieka, w świetle wynikających ze Statutu celów A., mógł zostać przez organy zakwalifikowany jako istotne uchybienie godności studenta, uzasadniające wymierzenie najsurowszej z katalogu art. 308 ustawy z 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce kary dyscyplinarnej.

TEZA aktualna

Czyn, jakim jest rażące naruszenie podstawowej zasady poszanowania godności drugiego człowieka, stosowanie wobec niego przemocy psychicznej i fizycznej, w szczególnych okolicznościach związanych ze złym stanem psychicznym poszkodowanej, niewątpliwie ma charakter czynu uchybiającego godności studenta.

TEZA aktualna

Uzależnianie możliwości wydania orzeczenia dyscyplinarnego od wydania wyroku karnego prowadziłoby do przedłużania postępowania dyscyplinarnego i mogło uniemożliwić, z uwagi na upływ czasu, realizację orzeczonej kary. W sytuacji, gdy organy orzekające w niniejszej sprawie dysponowały dowodami

potwierdzającymi popełnienie zarzucanych skarżącemu czynów, były one uprawnione do samodzielnego dokonania ustaleń w zakresie zaistnienia przesłanek zastosowania kary dyscyplinarnej.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia NSA Jacek Hyla.

Sędziowie WSA: Alina Dominiak, Janina Guść (spr.).

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2023 r. sprawy ze skargi K. W. na orzeczenie Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla studentów Akademii (...) im. (...) w A. z dnia 12 października 2022 r. nr I OKS/2021 w przedmiocie kary dyscyplinarnej wydalenia z uczelni oddala skargę.

Uzasadnienie faktyczne

Orzeczeniem z dnia 11 października 2021 r. sygn. akt 1/2021 Komisja Dyscyplinarna ds. studentów A., powołując się na § 13 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 28 września 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w sprawach studentów, a także sposobu wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia (Dz. U. z 2018 r. poz. 1882), zwanego w dalszej części uzasadnienia także "rozporządzeniem", orzekła, że obwiniony student K. W., będący w chwili wydania orzeczenia studentem (...) roku studiów magisterskich na Wydziale (...) kierunku (...) jest winny czynu polegającego na dokonaniu ze skutkami zaistniałymi w październiku 2019 r. przemocy fizycznej i psychicznej wobec studentki J. Ł. Komisja orzekła wobec obwinionego K. W. karę wydalenia z A.

W uzasadnieniu orzeczenia Komisja powołała się na zeznania świadków, przeanalizowała zgromadzony materiał dowodowy i wyjaśniła przyczyny zastosowania najsurowszej kary dyscyplinarnej. Na zgromadzony w sprawie materiał dowodowy złożyły się zeznania 9 świadków, z których 4, to jest świadkowie P., W., B. i M.) przyznało, że widziało ślady bicia na ciele J. Ł. i mówiła im ona o stosowanej względem niej przez K. W. przemocy. W sprawie zgromadzono także cały szereg dokumentów w postaci screenów rozmów K. W. i J. Ł. na komunikatorze, list K. W. do J. Ł., opinię sądowo psychiatryczną z dnia 5 stycznia 2021 r. dotycząca J. Ł. sporządzoną przez biegłego psychologa Sądu Okręgowego w G., protokół badania sądowo-lekarskiego z dnia 29 października 2019 r. (obdukcja wykonana przez specjalistę medycyny sądowej), fotografie J. Ł., na których jest poobijana, posiniaczona i opuchnięta, postanowienie Sądu Rejonowego (...) w G. z dnia 15 października 2020 r., w którym sąd opierając się na dowodach przychylił się do wznowienia sprawy z powództwa cywilnego. W sprawie zapoznano się także z nagraniem rozmowy K. W. z J. Ł. Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, Komisja podkreśliła, że fakt

stosowania przemocy przez K. W. wobec J. Ł., stwierdzono biorąc przede wszystkim pod uwagę, że obwiniony ten fakt sam bezpośrednio przyznał w sporządzonym do J. Ł. liście, gdzie znalazło się następujące stwierdzenie "tak to, że cię biję, to moja wina". Przytoczono także fragmenty wypowiedzi obwinionego z screenów rozmów na komunikatorze, w tym takie przemawiające za stosowaniem przemocy twierdzenia, jak: "ogólnie twoje zdjęcia pojawią się w internecie, żeby nie było zdziwienia", "Prowokowanie mnie do agresji. Nie jestem w stanie z tym żyć. Jeżeli ja ciągle podnosiłem na ciebie rękę, to jest to też nienormalne. Nie chce mieć takiego życia, takich sytuacji", (...) i potem afera, mija czas, (...) i kolejna afera z biciem", "niczego nie jesteś świadoma, za połowę nie miałaś skruchy za druga połowę trochę cię musiałam do niej przymusić bo już mi było tak źle".

Wobec treści zgromadzonych w sprawie dowodów, które zostały obszernie omówione w uzasadnieniu decyzji, Komisja wskazała, że w sprawie zaistniały podstawy do wymierzenia obwinionemu kary dyscyplinarnej w oparciu o § 85 Statutu A. za dopuszczenie się przez K. W. czynów uchybiających godności studenta. Odnosząc się do katalogu kar dyscyplinarnych, Komisja orzekła o wymierzeniu kary z art. 308 pkt 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.), to jest kary wydalenia z uczelni. Zaznaczono, że obwiniony nie utożsamia się z wyrażonymi w ślubowaniu wartościami humanizmu, które powinny być bliskie każdemu człowiekowi, a członkom społeczności A. w szczególności. Komisja wskazała, że w toku postępowania dodatkowo pojawiły się dowody na niegodne zachowania obwinionego w stosunku do starszych wiekiem pedagogów i prowokowaniem grupy studenckiej do takich zachowań. Komisja wskazała, że na żadnym etapie postępowania nie zauważyła przejawów skruchy, czy żalu, ani świadomości szkód powstałych w wyniku działań obwinionego. Komisja wskazała, że na terenie A. doszło do czynów uchybiających godności studenta, co może mieć wpływ na dobre imię uczelni. Obwiniony zachował się niegodnie, a jego zachowanie spowodowało uszczerbek na zdrowiu psychicznym i fizycznym innej osoby. Wskazano, że dalsze przebywanie obwinionego w gronie studentów może mieć wpływ na poczucie ich bezpieczeństwa. Komisja stwierdziła, że przede wszystkim, pozostawienie czynów niegodnych studenta bez odpowiedniej kary może mieć, w sytuacji tolerowania bezkarności, wpływ zachęcający innych studentów do popełniania wykroczeń oraz wpływ na opinię o uczelni. Komisja stanęła na stanowisku, że ewentualna kara upomnienia, nagany, nagany z ostrzeżeniem bądź zawieszenia w określonych prawach studenta na okres 1 roku nie działają odstraszająco od dokonywania przemocy fizycznej i psychicznej, byłoby ono także niekorzystne z tego powodu, że zarówno obwiniony jak i poszkodowana są studentami tej samej uczelni.

K. W. wniósł od powyższego orzeczenia odwołanie, wnosząc o jego uchylenie i umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Komisji Dyscyplinarnej pierwszego stopnia, ale w zmienionym składzie.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. rażące naruszenie § 85 Statutu A. poprzez bezpodstawne i niesłuszne przyjęcie, iż przepis ten ma

zastosowanie wobec niego oraz poprzez nieuzasadnione i niesłuszne założenie, iż z jego strony doszło do uchybienia godności studenta;

2. rażące naruszenie przepisu art. 308 pkt 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, poprzez bezpodstawne i niesłuszne orzeczenie o wydaleniu go z uczelni, pomimo braku udowodnienia zarzucanych mu czynów;

3. bezpodstawne i obraźliwe sugerowanie, iż dalsze przebywanie przez niego w gronie studentów A. może zagrażać bezpieczeństwu studentów, podczas gdy kilka dni przed wydaniem spornego orzeczenia został przyjęty w poczet studentów na kolejny rok akademicki i przy podejmowaniu takiej decyzji nikt z władz uczelni się go nie obawiał;

4. nieprawdziwe sugerowanie, iż w niniejszej sprawie został zgromadzony materiał dowodowy dający wystarczające podstawy do wydania skarżonego orzeczenia, podczas gdy Komisja kierowana przez wrogo nastawioną do niego Przewodniczącą utrudniała lub uniemożliwiała mu należyte zapoznanie się z tzw. materiałem dowodowym, uniemożliwiając tym samym w pełni merytoryczne odniesienie się do tych tzw. dowodów;

5. nieprawdziwe sugerowanie, iż została udowodniona jego wina, co do rzekomo niegodnego zachowania i rzekomej przemocy fizycznej i psychicznej wobec J. Ł.;

6. niezasadne powoływanie się na postanowienie Sądu Rejonowego (...) w G. z dnia 15 października 2020 r. o wznowieniu sprawy z powództwa cywilnego, które to postanowienie zgodnie z obowiązującym w Polsce porządkiem prawnym w żadnym przypadku nie może stanowić dowodu winy obwinionego;

7. wybiórczą ocenę materiału dowodowego i jego rażącą nadinterpretację, ponieważ ani opinia sądowo-psychologiczna, ani obdukcja z dnia 29 października 2019 r., ani fotografie J. Ł. nie są i nie mogą być, w ocenie odwołującego się, dowodami, że to on ponosi winę za jej stan psychiczny czy fizyczny, co dotyczy również pozostałych dowodów w sprawie;

8. pominięcie w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia wszystkich argumentów obwinionego i dowodów przemawiających na jego korzyść, w tym między innymi przedłożonych screenów rozmów z J. Ł. oraz filmików obrazujących jej agresywne zachowanie;

9. pominięcie w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia wszystkich argumentów odwołującego się, dotyczących jego wypowiedzi przedstawionych przez Komisję w postaci screenów rozmów - gdzie wyjaśnił, iż był świadomy tego, że J. Ł. go nagrywa, a przytakiwał jej jedynie z obawy przed wybuchem jej złości; K. W. wyjaśnił Komisji, że nie traktował tego jako przyznania się do jakiejkolwiek przemocy wobec J. Ł., ale jedynie jako chęć uspokojenia jej i zapobieżenia kolejnemu agresywnemu wybuchowi z jej strony;

10. pominięcie przez Komisję pierwszej instancji przedstawionych przez odwołującego się dowodów, z których wynika jednoznacznie, że J. Ł. przyznaje się, iż "miała napady agresji", "napady autoagresji", że jest ona "nie do zniesienia", "nie radzi sobie ze sobą", "wszystkich rani", "nie umie sobie radzić (...) więc

uderza samą siebie";

Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna ds. Studentów A. orzeczeniem z dnia 14 grudnia 2021 r. nr 1OKS/2021Gdańsk utrzymała w mocy zaskarżone orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej I instancji.

W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że strony w toku postępowania odwoławczego nie złożyły dodatkowych wniosków formalnych, w tym wniosków dowodowych. W ocenie Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej w sprawie nie zachodziła potrzeba przeprowadzenia dodatkowego postępowania dowodowego. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna w całości podzieliła stanowisko organu I instancji, iż na terenie A. doszło do czynów uchybiających godności studenta, co może mieć wpływ na dobre imię uczelni. Obwiniony zachował się niegodnie, a jego zachowanie spowodowało uszczerbek na zdrowiu fizycznym i psychicznym innej osoby. Dalsze przebywanie obwinionego w gronie studentów A. może mieć wpływ na poczucie ich bezpieczeństwa. Pozostawienie czynów niegodnych studenta bez odpowiedniej kary może mieć wpływ zachęcający innych studentów do wykroczeń oraz wpływ na opinię o uczelni, że nie jest ona w stanie zapewnić bezpieczeństwa członkom społeczności studenckiej.

W wyniku wniesionej przez K. W. skargi, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku, wyrokiem z dnia 22 lipca 2022 r. sygn. akt III SA/Gd 184/22 uchylił zaskarżone orzeczenie Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej do spraw studentów A. z dnia 14 grudnia 2021 r. nr 1OKS/2021.

W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że postępowanie przed Odwoławczą Komisją Dyscyplinarną i wydane w jego wyniku orzeczenie, będące przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie dotknięte jest wadami proceduralnymi, mogącymi mieć wpływ na podjęte rozstrzygnięcie.

W pierwszej kolejności zwrócono uwagę, że do rozpoznania sprawy Przewodnicząca Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej zarządzeniem z dnia 26 listopada 2021 r. wyznaczyła skład orzekający 5 - osobowy, wskazując z imienia i nazwiska jego członków. Podstawę prawną tego zarządzenia stanowił § 13 ust. 3 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 28 września 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w sprawach studentów, a także sposobu wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia rozporządzenia. Bez zmiany wydanego zarządzenia nie było możliwe orzekanie przez Komisję Dyscyplinarną w innym składzie. Tymczasem skład wydający zaskarżone orzeczenie liczył trzech członków, spośród pięciu wskazanych w zarządzeniu, co stanowiło wystarczającą podstawę do uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Sąd wskazał nadto, że przepisy § 19 i 20 ust. 2 rozporządzenia wyraźnie oddzielają osobę protokolanta od składu orzekającego w sprawie, co wskazuje na niedopuszczalność łączenia funkcji członka składu orzekającego z funkcją protokolanta. Natomiast w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem obowiązki protokolanta pełnił jeden z trzech członków składu orzekającego.

Przede wszystkim zaś wskazano, że zawarty w przepisie § 23 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia, wymóg wyjaśnienia podstawy prawnej i faktycznej orzeczenia w uzasadnieniu orzeczenia komisji dyscyplinarnej należy interpretować przy uwzględnieniu brzmienia stosowanego na podstawie art. 320 ustawy

odpowiednio art. 457 § 3 k.p.k., który nakazuje, by w uzasadnieniu wyroku wydanego przez sąd odwoławczy znalazło się wyjaśnienie, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. Zatem orzeczenie Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej, wyjaśniając w uzasadnieniu podstawy prawne i faktyczne orzeczenia musi odnosić się konkretnie do zarzutów i wniosków odwołania wniesionego przez obwinionego studenta. Sąd ocenił, że w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia brak było konkretnej oceny i analizy zarzutów podnoszonych w odwołaniu. Zarzuty te dotyczyły oceny dowodów przeprowadzonych przez Komisję I instancji i pominięcia innych, których przeprowadzenie, zdaniem skarżącego, było niezbędne a nie zostało dokonane. Sąd stwierdził, że Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna, która nie odniosła się do podniesionych przez obwinionego zarzutów, naruszyła przepis § 23 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia w sposób mogący mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Z tych względów Sąd uchylił orzeczenie II instancji i nakazał, aby ponownie rozpatrując sprawę Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna do spraw studentów A., zasiadając w przewidzianym przepisami prawa składzie, przeprowadziła rozprawę i wydała orzeczenie, w którym rozważy zarzuty podniesione przez obwinionego w odwołaniu i w sporządzonym uzasadnieniu odniesie się do nich, wyjaśniając zarówno faktyczną jak i prawną podstawę orzeczenia.

W konsekwencji wydanego wyroku, Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna dla studentów A. - po ponownym rozpoznaniu odwołania - orzeczeniem z dnia 12 października 2022 r. nr 1 OKS/2021 utrzymała w mocy orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej dla studentów wymienionej uczelni z dnia 11 października 2021 r. nr 1/2021 w przedmiocie kary dyscyplinarnej wydalenia K. W. z tej uczelni.

W uzasadnieniu orzeczenia podkreślono, że zostało ono wydane przy uwzględnieniu wytycznych zawartych w wyroku sądu administracyjnego, to jest w pełnym składzie wyznaczonej Komisji, z udziałem odrębnego od składu Komisji protokolanta, przy rozważeniu całokształtu zgormadzonego w sprawie obszernego materiału dowodowego przez Komisję oraz przede wszystkim - przy odniesieniu się i ustosunkowaniu się do poszczególnych zgłoszonych przez K. W. zarzutów odwołania.

Na wstępie wskazano, że po otrzymaniu wezwania dotyczącego wyznaczenia terminu nowej rozprawy K. W. skorzystał z prawa do zapoznania się z aktami zgromadzonymi w sprawie, zgodnie z treścią pisma studenta z dnia 21 września 2022 r. i złożył do akt postępowania pismo z dnia 4 października 2022 r., w którym wniósł o dołączenie do sprawy wniosku, który obwiniony złożył do Prokuratury Rejonowej (...) w G. W treści przedmiotowego wniosku student odniósł się do dowodów zgromadzonych w toku postępowania przygotowawczego, w szczególności do treści opinii biegłej sądowej z zakresu psychologii, której zarzucił m.in. sprzeczność, niekonsekwentność wypowiedzi i braki w treści sporządzonej opinii.

Następnie opisany został przebieg rozprawy odwoławczej, gdzie podkreślono, że oba wskazane pisma obwinionego, to jest pismo z dnia 21 września 2022 r. oraz z dnia 4 października 2022 r., zostały odczytane na rozprawie odwoławczej przez sprawozdawcę i zostały dopuszczone przez Komisję jako dowody w

sprawie.

Komisja wskazała, że w toku rozprawy obrońca obwinionego złożył wniosek o powołanie wskazanych przez K. W. biegłych wskazując, iż uczelnia nie ma kompetencji do oceny i dokładnej analizy stanu psychicznego obwinionego oraz J. Ł. Wniosek ten został oddalony, w ocenie Komisji zmierzał on bowiem jedynie do przedłużenia sprawy. Okolicznością, która w ocenie strony obwinionej decydowała o konieczności dopuszczenia dowodu z opinii biegłych był fakt, iż w ocenie skarżącego opinia biegłej psycholog przeprowadzona w toku postępowania przygotowawczego nie odpowiadała wymaganiom jakie przepisy prawa stawiają opinii. Komisja stanęła na stanowisku, że opinia, którą kwestionuje obwiniony jest całkowicie kompletna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Biegła zapoznała się z całością dokumentacji J. Ł. i po przeprowadzeniu badania zajęła stanowisko w sprawie. Opinia ta dotyczy wyłącznie stanu psychicznego studentki i wskazuje, iż nie ma ona skłonności do konfabulowania, co zarzucał J. Ł. obwiniony.

Organ wskazał, że Rzecznik Dyscyplinarna przedłożyła do akt sprawy trzy dodatkowe dokumenty, które pojawiły się już na etapie po wydaniu wyroku przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku, to jest zawiadomienie pokrzywdzonej J. Ł. z Prokuratury Rejonowej (...) w G. wydane w sprawie o sygnaturze akt (...) o przesłaniu do Sądu Rejonowego (...) w G. - Wydział Karny aktu oskarżenia przeciwko K. W., oskarżonemu o popełnieniu czynu z art. 207 § 1 k.k., postanowienie wydane w tożsamej sprawie o oddaleniu wniosków dowodowych obwinionego złożonych w toku postępowania przygotowawczego oraz pismo Rzecznik Dyscyplinarnej skierowane do Rektora A. z dnia 30 września, w którym wzywa ona Rektora do zawieszenia w prawach studenta obwinionego K. W.

Przedstawiając swoje stanowisko w sprawie, obrońca K. W. zwrócił w toku rozprawy odwoławczej uwagę na fakt, że okoliczności związane bezpośrednio z przedmiotową sprawą są dopiero analizowane przez Prokuraturę Rejonową (...) w G. Powołał się na domniemanie niewinności, sugerując możliwość rozważenia zawieszenia postępowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego. Nadto wniósł on o zmianę orzeczenia i stwierdzenie, że obwiniony nie ponosi winy za zarzucane mu w toku niniejszego postępowania czyny. Rzecznik dyscyplinarna wniosła natomiast o utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w całości, to jest ukaranie obwinionego i wydalenie go z uczelni. Podzieliła stanowisko obrońcy dotyczące funkcjonowania na gruncie przepisów prawa polskiego instytucji domniemania niewinności, zwróciła jednak uwagę na fakt, iż Komisja została powołana do rozważenia, czy student postępował godnie oraz zgodnie ze ślubowaniem i wartościami A.

Następnie u uzasadnieniu wydanego w sprawie orzeczenia Komisja szczegółowo odniosła się kolejno do wszystkich 10 podniesionych w odwołaniu zarzutów, które zostały przytoczone na wstępie przedmiotowych rozważań W zakresie zarzutu z pkt 1 odwołania - dotyczącego naruszenia § 85 Statutu A. - wskazano, że przedmiotowy przepis stanowi, że za naruszenie przepisów obowiązujących w A. oraz za czyny uchybiające godności studenta student ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną. Ustęp drugi

przywołanego przepisu określa, jakie komisje są właściwe dla orzekania w sprawach dyscyplinarnych studentów. Przepis w ust. 3 i 4 stanowi o składzie właściwych Komisji. W kolejnych ustępach wskazany jest tryb zgłaszania kandydatów do komisji, czas trwania kadencji i kwestia wyborów uzupełniających do niej. W ocenie Komisji wskazany przepis został zastosowany prawidłowo. Czynności przeprowadzone przed Komisją I instancji wykazały bowiem, że obwiniony popełnił czyn uchybiający godności studenta, co stanowiło podstawę jego odpowiedzialności dyscyplinarnej. Wyjaśniono ponadto, że przywołanym przepisie statuowana jest zasada powszechnej odpowiedzialności dyscyplinarnej studentów. Z istoty odpowiedzialności dyscyplinarnej wynika, że student ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną w ramach stosunku prawnego łączącego go z uczelnią, w której studiuje i dotyczy to czynów, które popełnił będąc studentem danej uczelni. Zważywszy na cel wprowadzenia odpowiedzialności dyscyplinarnej studentów, a także uwzględniając jej specyfikę, w tym przede wszystkim biorąc pod uwagę fakt, że jest ona związana z przynależnością do społeczności studentów, za moment powstania odpowiedzialności dyscyplinarnej uznać należy złożenie ślubowania przez studenta. Organ odwoławczy stwierdził, że Komisja I instancji słusznie uznała, że fakt popełnienia przez K. W. przewinienia dyscyplinarnego stanowił przesłankę do zastosowania wobec studenta odpowiedzialności dyscyplinarnej.

W zakresie zarzutu z pkt 2 odwołania - dotyczącego naruszenia art. 308 pkt 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, przez bezpodstawne i niesłuszne orzeczenie o wydaleniu K. W. z uczelni, pomimo braku udowodnienia zarzucanych mu czynów - wskazano, że powołany przepis zawiera katalog kar dyscyplinarnych, jakie mogą być nałożone na studenta, który dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego. Ustanowiony w komentowanym przepisie katalog kar dyscyplinarnych jest katalogiem zamkniętym i jest on usystematyzowany według stopnia dotkliwości kar, od kary najmniej dotkliwej (upomnienia), do kary najsurowszej (wydalenie z uczelni). Komisja zaznaczyła, że ma świadomość, iż kara wydalenia z uczelni winna być stosowana dla sankcjonowania najpoważniejszych i najbardziej dotkliwych przewinień dyscyplinarnych. Jednak w ocenie Komisji nie budzi również wątpliwości w świetle wszystkich ustaleń poczynionych w postępowaniu dowodowym, że K. W., wbrew swoim twierdzeniom, dopuścił się czynu znęcania psychicznego i fizycznego wobec J. Ł. Wskazany czyn, którego dopuścił się student niewątpliwie narusza przepisy uczelni i uchybia godności studenta. W ocenie Komisji, postępowanie obwinionego stanowi rażące wykroczenie przeciwko zasadom studiowania wynikającym z Regulaminu Studiów I i II stopnia w A. Zaznaczono jednocześnie, że kara orzeczona wobec skarżącego zastosowana została z dużą ostrożnością, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, po bardzo dokładnym zebraniu i rozważeniu całokształtu materiału dowodowego. W ocenie Komisji, zgromadzone w sprawie materiały dowodowe wskazują na dopuszczenie się przez K. W. zarzucanego mu czynu.

W zakresie zarzutu z pkt 3 odwołania - dotyczącego "bezpodstawnego sugerowania, iż dalsze przebywanie przez K. W. w gronie studentów A. może zagrażać bezpieczeństwu studentów" - wskazano, że Komisja I instancji po przeprowadzeniu wnikliwego postępowania dowodowego uznała K. W. za winnego zarzucanego mu czynu. Zastosowanie jakiejkolwiek przemocy w środowisku akademickim nie może

spotykać się z przyzwoleniem, w tym przyzwoleniem na zachowanie przez osobę, której czyn ten został przypisany, statusu członka społeczności akademickiej uczelni. Organ stwierdził, że fakt, iż taka sytuacja mogłaby zagrażać bezpieczeństwu innych studentów, nie stoi w sprzeczności z przyjęciem K. W. w poczet studentów na kolejny rok akademicki w A. w drodze odrębnego postępowania rekrutacyjnego. W trakcie rekrutacji na studia K. W. zdawał na dwa kierunki studiów w A.: studia licencjackie z (...) oraz studia magisterskie z (...). W przypadku pierwszej z wymienionych rekrutacji nie przeszedł pozytywnie wszystkich jej etapów, w przypadku drugiej zaś nie dostał się jedynie z powodu braku miejsc. We wrześniu 2021 r. ze studiów zrezygnował jeden z kandydatów na studia z (...) i pojawiło się w związku z tym miejsce dla następnego w kolejności kandydata. Uczelnia zaproponowała to miejsce pierwszemu na liście studentowi, czyli K. W. W dacie wydania przez A. decyzji o przyjęciu obwinionego na studia postępowanie dyscyplinarne nie było jeszcze zakończone, a co za tym idzie wina nie została na tamtym etapie obwinionemu przypisana, nie było zatem podstaw by nie przyjmować go w poczet studentów w drodze postępowania rekrutacyjnego.

W zakresie zarzutu z pkt 4 odwołania - dotyczącego "nieprawdziwego sugerowania, iż w niniejszej sprawie został zgromadzony materiał dowodowy dający wystarczające podstawy do wydania skarżonego orzeczenia, podczas gdy Komisja kierowania przez wrogo nastawioną do obwinionego Przewodniczącą utrudniała mu należyte zapoznanie się z materiałem dowodowym, uniemożliwiając tym samym w pełni merytoryczne odniesienie się do dowodów" - wskazano, że zaskarżone orzeczenie zapadło na skutek przeprowadzenia wszystkich istotnych do rozstrzygnięcia sprawy dowodów, właściwej ich oceny i poprawnych rozważań faktycznych, które znalazły dostateczny wyraz w jego motywach. Materiał dowodowy zebrany w sprawie był niezwykle szczegółowy i wystarczający do podjęcia na jego podstawie prawidłowego rozstrzygnięcia. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna dla studentów A. podzieliła dokonaną przez organ I instancji ocenę dowodów i poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne, przyjmując je za własne. Wskazano, że Komisja I instancji przeprowadziła wszystkie dowody, o które wnioskowały strony postępowania, w sprawie przesłuchano 9 świadków, dopuszczono dowód z dokumentów dostarczonych przez obwinionego, w tym: screenów rozmów, nagrania rozmowy K. W. z J. Ł., listu pisanego przez obwinionego, obdukcji wykonanej przez J. Ł., postanowienia Sądu Rejonowego (...) w G. z dnia 15 października 2020 r. oraz fotografii J. Ł. Obwiniony nie zakwestionował skutecznie któregokolwiek z przeprowadzonych dowodów. W świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna stwierdziła, że rozstrzygnięcie organu I instancji posiada obszerne uzasadnienie, które w sposób wystarczający odnosi się do istotnych okoliczności sprawy i twierdzeń skarżącego. Komisja Dyscyplinarna, wymierzając skarżącemu karę wyjaśniła precyzyjnie podstawy, którymi się kierowała, konkretnie odnosząc się do każdego z przeprowadzonych dowodów. Podkreślono, że społeczność akademicka A. sprzeciwia się tego typu postępowaniu, które rażąco narusza godność studentów i dobre imię uczelni. Stosowanie jakichkolwiek form przemocy nie jest akceptowalne i nie ma społecznego przyzwolenia na tego typu zachowania, a zastosowana kara była w tym przypadku adekwatna

do czynu, który został przypisany obwinionemu. Organ nie zgodził się z również z twierdzeniami dotyczącymi nastawienia Przewodniczącej Komisji I stopnia do studenta. Wskazano, że prof. A. K. pełniąca funkcję wskazaną funkcję wykazała się w swoim postępowaniu obiektywizmem, dopuszczała wszelkie dowody wnioskowane przez strony kierując się zasadą ich równorzędności, przy wyznaczaniu terminów rozpoznania sprawy brała pod uwagę wnioski obwinionego oraz jego obrońcy. Na żadnym etapie postępowania obwinionemu nie odmówiono dostępu do akt sprawy: dotyczy to zarówno postępowania wyjaśniającego, jak również przeprowadzonego przed Komisjami I i II instancji. Nigdy nie miała miejsce sytuacja, w której K. W. złożyłby wniosek o udostępnienie mu akt, a wniosek taki by został rozstrzygnięty negatywnie, zarzuty skarżącego w tym zakresie są bezpodstawne, nie znajdują oparcia w materiale zgromadzonym w niniejszej sprawie.

W zakresie zarzutu z pkt 5 odwołania - dotyczącego nieprawdziwego sugerowania, iż w niniejszej sprawie została udowodniona wina K. W. co do niegodnego zachowania i przemocy fizycznej i psychicznej wobec J. Ł. - wskazano, że wbrew twierdzeniom obwinionego, postępowanie przed Komisją Dyscyplinarną I instancji dowiodło, że wyczerpał on swym zachowaniem znamiona zarzucanego mu czynu, tym samym nie dochował zobowiązań wynikających z roty ślubowania, a to należało uznać za naganne oraz uchybiające godności studenta i jednocześnie skutkujące naruszeniem zasad etycznych i dobrych obyczajów akademickich. Powyższe stanowiło podstawę wymierzenia skarżącemu kary dyscyplinarnej wydalenia z uczelni. Zaznaczono, że powyższy zarzut wiąże się bezpośrednio z poprzednimi przytoczonymi zarzutami. Komisja I instancji po przeanalizowaniu zebranego materiału dowodowego i przeprowadzeniu przesłuchania stron oraz powołanych świadków, biorąc pod uwagę misję i cele A., wyrażane m.in. w treści ślubowania przy immatrykulacji, które każdy student składa, wstępując w progi uczelni, uznała, że w niniejszej sprawie na wniosek stron postępowania zgromadzony został materiał dowodowy daje wystarczające podstawy do wydania orzeczenia oraz, że udowodniono winę studenta K. W. Organ stwierdził, że wykazane niegodne zachowania, dotyczące przemocy zarówno fizycznej jak i psychicznej wobec J. Ł., nie przystaje do wartości, jakimi kieruje się A.

Komisja Odwoławcza w całości podzieliła powyższe ustalenie. Podkreślono, że przed wydaniem orzeczenia, na mocy którego rozstrzygnięto o wydaleniu K. W. z uczelni przeprowadzone zostało niezwykle szerokie postępowanie dowodowe. W toku wywiedzionego odwołania, skarżący nie podważył zaś skutecznie żadnego z dowodów, mimo, iż miał prawo odnosić się do każdego z dowodów.

Komisja Odwoławcza w całości podzieliła przedstawioną przez organ I instancji ocenę dowodów, to jest:

1. opinii sądowo-psychologicznej z dnia 5 stycznia 2021 r., dotyczącej J. Ł., sporządzonej przez biegłego psychologa Sądu Okręgowego w G.,

2. screenów z rozmów na komunikatorze - dostarczonych przez strony niniejszego postępowania,

3. nagrania rozmowy studenta K. W. z J. Ł.,

4. listu pisanego odręcznie przez studenta K. W.,

5. obdukcji wykonanej przez specjalistę medycyny sądowej (Protokół badania sądowo-lekarskiego opatrzony datą badania - 29 października 2019 r.),

6. postanowienia Sądu Rejonowego (...) w G. z dnia 15 października 2020 r.,

7. fotografii J. Ł., na których jest ona poobijana, posiniaczona, opuchnięta,

8. przesłuchania 9 świadków, to jest wskazanych przez obwinionego studentów w osobach B. W., F. W., P. K. oraz K. L. oraz wskazanych przez Rzecznik Dyscyplinarną studentów w osobach: J. P., P. W., K. B., M.M. oraz poszkodowanej J. Ł.

W odniesieniu do zarzutu z pkt 6 odwołania - dotyczącego niezasadnego powoływania się na postanowienie Sądu Rejonowego (...) w G. z dnia 15 października 2020 r. o wznowieniu sprawy z powództwa cywilnego, które to postanowienie zgodnie z obowiązującym w Polsce porządkiem prawnym w żadnym przypadku nie może stanowić dowodu jakiejkolwiek winy obwinionego - wskazano, że w orzeczeniu Komisji Dyscyplinarnej zostało wyraźnie określone, które dowody przesądziły o uznaniu winy obwinionego. Komisja wzięła pod uwagę szereg dokumentów, w tym m.in. dokument przywołany przez obwinionego. Orzeczenie oparte zostało na ocenie całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Podkreślono, że przytoczony przez obwinionego dowód, wbrew jego twierdzeniom nie stanowił podstawy do uznania go za winnego popełnienia czynu objętego niniejszym postępowaniem, a jedynie pozwolił na pełną ocenę okoliczności podlegających rozważeniu w przedmiotowej sprawie W odniesieniu do zarzutów z pkt 7, 8, 9 i 10 odwołania wskazano, że są one ze sobą ściśle powiązane, poprzez wskazane zarzuty obwiniony w istocie zarzuca nieprawidłowy według niego sposób oceny poszczególnych dowodów przez organ pierwszej instancji. W ocenie K. W. bowiem ani opinia sądowo - psychologiczna, ani obdukcja z dnia 29 października 2019 r., ani fotografie J. Ł. nie są i nie mogą być dowodami, że to obwiniony ponosi winę za jej stan psychiczny czy fizyczny (pkt 7). Zarzucił on także, że w sprawie pominięto dowody przemawiające zdaniem obwinionego na jego korzyść, jak postrzega przede wszystkim treść screenów rozmów z J. Ł. oraz filmów obrazujących jej agresywne zachowanie (pkt 8). W tym także, zdaniem obwinionego, w sprawie pominięto jego wyjaśnienia dotyczące wskazanych dowodów w postaci screenów rozmów - gdzie wyjaśnił, iż był świadomy tego, że J. Ł. go nagrywa, a przytakiwał jedynie z obawy przed wybuchem jej złości. Obwiniony wyjaśnił Komisji, iż nie traktował tego jako przyznanie się do jakiejkolwiek przemocy wobec J. Ł., ale jedynie jako chęć uspokojenia jej i zapobieżenia kolejnemu agresywnemu wybuchowi z jej strony (pkt 9). Przede wszystkim zaś zdaniem obwinionego, z przedstawionych przez niego dowodów, o których mowa powyżej, wynika, że J. Ł. przyznaje, iż miała napady agresji oraz napady autoagresji, że nie radzi sobie z sobą, wszystkich rani (pkt 10). W odniesieniu do wskazanych zarzutów Komisja Odwoławcza wskazała, że opinia sądowo - psychologiczna sporządzona przez biegłą sądową psycholog dotyczy stanu psychicznego J. Ł. i tylko na tę okoliczność, wbrew twierdzeniom skarżącego dopuszczono dowód z przedmiotowego dokumentu. K. W. w toku postępowania przed Komisją I instancji próbował wykazać, iż twierdzenia J. Ł. nie opierają się na prawdzie, tymczasem z

przedmiotowej opinii jednoznacznie wynika, iż studentka nie posiada skłonności do konfabulacji, a złożone przez nią zeznania są wiarygodne. Organ stwierdził, że to właśnie w świetle zarzutów K. W. konieczne było dopuszczenie dowodu z przedmiotowej opinii. Dowód z dostarczonej przez poszkodowaną obdukcji z dnia 29 października 2019 r. przeprowadzony został na okoliczność ustalenia obrażeń, jakie J. Ł. miała w dacie przeprowadzonego badania. To samo dotyczy przedłożonych przez skarżącą fotografii. Na podstawie przeprowadzonych w tym zakresie dowodów z dokumentów organ I instancji precyzyjnie mógł ustalić zakres obrażeń, jakich doznała J. Ł.

Komisja Odwoławcza nie zgodziła się z oceną obwinionego dotyczącą sposobu przeprowadzenia postępowania dowodowego przez organ I instancji. Komisja I instancji przeprowadziła procedurę według najlepszej wiedzy i doświadczenia oraz na podstawie wewnętrznego przekonania oceniła wartość dowodową poszczególnych środków dowodowych i wpływ udowodnienia jednej okoliczności na inne. Oceniając wyniki postępowania dowodowego (wiarygodność i moc dowodów), Komisja uwzględniła treść wszystkich przeprowadzonych i rozpatrzonych dowodów, wskazując w uzasadnieniu decyzji fakty, które uznała za udowodnione, dowody, na których się oparła oraz przyczyny, z powodu których innym dowodom odmówiła wiarygodności i mocy dowodowej.

Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna dla studentów A. w całości zaakceptowała ocenę dowodów dokonaną przez organ I instancji. Podkreślono, że ocena dowodów zgromadzonych w sprawie, w szczególności rozmów K. W. z J. Ł. (utrwalonych w formie nagrania, jak również screenów rozmów z komunikatorów) oraz listu napisanego przez skarżącego (w toku postępowania potwierdził on autentyczność swojego pisma) jednoznacznie potwierdza, iż K. W. dopuścił się zarzucanego mu w toku niniejszego postępowania czynu, to jest stosował przemoc fizyczną i psychiczną. W żadnej z rozmów z J. Ł. obwiniony nie zaprzeczył też, że stosował wobec niej przemoc. W tym kontekście zaznaczono, że dowód z zeznań świadków miał charakter pomocniczy Żadna z osób nie była bowiem bezpośrednim świadkiem stosowania przemocy fizycznej obwinionego wobec J. Ł., gdyż jak wiadomo takie zachowania zazwyczaj mają miejsce "za zamkniętymi drzwiami", nie zaś w obecności innych osób. Świadkowie: L., P., W. zeznali, iż J. Ł. informowała ich o stosowaniu wobec niej przemocy przez obwinionego, widzieli również siniaki na jej ciele. Ślady pokazywane były również świadkom B. i M. J. Ł. podtrzymała w całości twierdzenia zawarte we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec K. W. i potwierdziła, iż obwiniony stosował wobec niej przemoc psychiczną i fizyczną. Obwiniony zaprzeczył w całości twierdzeniom J. Ł. Wskazywał, iż nigdy nie zaprzeczał w rozmowie z J. Ł., że stosował wobec niej przemoc fizyczną i psychiczną, z obawy przed jej wybuchem. W ocenie Komisji Odwoławczej, przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwala przypisać wiarygodności twierdzeniom obwinionego. Należy to uznać za przyjętą w toku niniejszego postępowania linię obrony studenta. K. W. powołuje się na screeny z rozmów, w których J. Ł. wskazywała na to, że jest agresywna, okropna oraz, że widywała w domu bicie. Organ wskazał, że nie można tego uznać za okoliczność przemawiającą na korzyść obwinionego. Przedstawione twierdzenia J. Ł. wyrażają przede wszystkim niską samoocenę. Studentka doświadczyła ciężkich przeżyć w

dzieciństwie z ojcem stosującym przemoc zarówno fizyczną, jak i psychiczną. Sytuacją często spotykaną jest ta, w której osoba doświadczająca przemocy w swoim środowisku domowym wkracza w dorosłym życiu w relację z osobą, która również przejawia wobec niej zachowania przemocowe.

W ocenie Komisji Odwoławczej również dowody w postaci filmów przedłożone przez K. W. nie świadczą na jego korzyść. Stanowią one w istocie dowód stosowania przemocy psychicznej wobec J. Ł., obwiniony nagrywa studentkę w stanie silnego płaczu, nago i wbrew jej woli. Wyraźnie słychać prośby J. Ł. o zaprzestanie jej nagrywania oraz słowa K. W., że nagranie to wyśle do jej matki. Żadne z nagrań nie przedstawia J. Ł. biegającej z nożem.

Organ wskazał, że linia obrony K. W. polegała również na twierdzeniu, że J. Ł. jest poważnie chora psychicznie i dlatego okoliczności, na które się powołuje są przez nią wymyślone. Przeczy temu opinia biegłego psychologa Sądu Okręgowego w G. z dnia 5 stycznia 2021 r., o której mowa powyżej. Żaden z dokumentów nie potwierdza skłonności J. Ł. do konfabulacji. W ocenie Komisji Odwoławczej istotne pozostaje to, że K. W. w istocie w ogóle nie odnosi się do najważniejszych dowodów w sprawie, tych materiałów, które zaważyły na decyzji Komisji Dyscyplinarnej, a zatem screenów z rozmów na komunikatorze, nagrań rozmów z J. Ł. czy listu pisanego odręcznie przez studenta K. W.

W dalszej części uzasadnienia orzeczenia Komisji Odwoławczej odniesiono się do tego, że poza wyżej wymienionymi zarzutami, w treści odwołania skarżący zarzucił także organowi I instancji szereg uchybień proceduralnych.

W tym zakresie wskazano, że informacja o wszczęciu postępowania wyjaśniającego odebrana została przez obwinionego osobiście, dotyczy to również postanowienia w tym zakresie. Powyższe potwierdzone zostało podpisem K. W.

Obwiniony zarzucił również, że sprawie z wniosku J. Ł. nadano bieg, podczas gdy jego sprawa nie była rozpoznana z uwagi na ograniczenia związane z przeciwdziałaniem COVID-19. W tym zakresie w uzasadnieniu orzeczenia wskazano na takie fakty jak to, że: najpierw wpłynął do Rzecznik Dyscyplinarnej wniosek J. Ł. z dnia 13 stycznia 2020 r., a później wniosek K. W. z dnia 3 marca 2020 r. Po pewnym uspokojeniu fali pandemii i po częściowym umożliwieniu powrotu na uczelnię Rzecznik Dyscyplinarna podjęła czynności z wniosku J. Ł., a następnie z wniosku K. W. (który wpłynął do rozpoznania z datą późniejszą). Nie ma tu zatem mowy o stosowaniu jakiejkolwiek dyskryminacji. Po postępowaniu wyjaśniającym sprawa z wniosku K. W. została umorzona z braku dowodów.

Za bezpodstawny uznano także zarzut obwinionego, że pismo z dnia 21 stycznia 2021 r. o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i skierowanie sprawy na rozprawę nie przywołało żadnych konkretnych dowodów na poparcie zasadności stanowiska Komisji. Pismo, o którym wspomina obwiniony (przy uwzględnieniu jego późniejszego uzupełnienia) zawiera w ocenie Komisji Odwoławczej wszelkie wymagane prawem elementy. Przewodnicząca Komisji zbadała, czy wniosek o ukaranie je zawierał oraz czy zostały do niego dołączone akta postępowania wyjaśniającego. Po potwierdzeniu powyższej

okoliczności, wyznaczyła skład orzekający, w tym przewodniczącego oraz termin posiedzenia niejawnego.

K. W. zarzucił również nieczytelność pisma z dnia 18 lutego 2021 r. Komisja Odwoławcza nie zgodziła się z powyższym zarzutem, po zapoznaniu się z przedmiotowym pismem, znajdującym się w aktach sprawy. Wskazano, że Rzecznik Dyscyplinarna poinformowała skarżącego w treści przedmiotowego pisma, iż w związku ze zwrotem wniosku o ukaranie oraz wezwaniem do uzupełnienia jego braków formalnych, a także faktem, iż do sprawy dołączona została nowa dokumentacja w postaci postanowienia Sądu Rejonowego (...) w G. z dnia 15 października 2020 r. wydanego w sprawie o sygnaturze akt (...) oraz opinii sądowo - psychologicznej w sprawie o sygnaturze akt (...) (Prokuratura Rejonowa (...) w G.) - dopuszczony został dowód z przedmiotowych dokumentów, obwiniony wezwany został na posiedzenie celem złożenia wyjaśnień i umożliwiono mu zapoznanie się z uzupełnioną dokumentacją znajdującą się w aktach postępowania wyjaśniającego. Przedmiotowe pismo jest zatem jasne i nie powinno budzić wątpliwości.

W ocenie Komisji Odwoławczej, obwiniony niesłusznie podniósł zarzut, iż Rzecznik Dyscyplinarna nie przesłała mu skanem dokumentów, o których mowa powyżej (a więc treści opinii i postanowienia). Jak bowiem wskazano, K. W. miał prawo zapoznać się z ich treścią w siedzibie A., zaś przepisy prawa nie nakładały na organ prowadzący postępowanie wyjaśniające takiego obowiązku.

Za bezpodstawny uznano także zarzut, jakoby Rzecznik Dyscyplinarna, w odpowiedzi na wniosek o udostępnienie akt w dniu 25 lutego 2021 r. w odczuciu skarżącego złośliwie i niezrozumiale wyznaczyła termin czynności na dzień 24 lutego 2021 r. lub 26 lutego 2021 r. (pozostawiając studentowi możliwość wyboru w tym zakresie). Obwiniony pominął bowiem, że wniosek o udostępnienie mu akt wpłynął na skrzynkę mailową Rzecznik Dyscyplinarnej w dniu 23 lutego 2021 r. Na dzień 25 lutego 2021 r. Rzecznik miała zaplanowane już inne czynności zawodowe. Wyznaczyła natomiast niezwłocznie studentowi dwa inne terminy, w których mógł zapoznać się z aktami sprawy, co stanowiło wyraz przychylności wobec obwinionego.

K. W. w treści odwołania podniósł również, iż na rozprawie w dniu 19 maja 2021 r. Komisja I instancji uwzględniła jego wniosek o zmianę terminu, a nie godziny rozprawy wyznaczonej na 28 czerwca 2021 r. W ocenie skarżącego Przewodnicząca Komisji następnie samodzielnie zmieniła stanowisko Komisji w wyżej wymienionej kwestii. Odnosząc się do wskazanych twierdzeń strony, Komisja Odwoławcza wskazała, że nie można się z nimi zgodzić. Uznano, że Komisja I instancji podjęła szereg czynności by wyznaczyć inny termin rozpoznania sprawy, zgodnie z wnioskiem K. W., jednakże było to niemożliwe z uwagi na nadchodzącą na uczelni sesję egzaminacyjną. Komisja mając świadomość, iż podstawą wniosku K. W. był fakt, iż uczestniczył w próbie do dyplomu licencjackiego, uwzględniła prośbę obwinionego i zmieniła godzinę rozprawy, tak aby student mógł uczestniczyć zarówno w próbie, jak i rozprawie. Przy wyznaczeniu terminu rozprawy obecny był obrońca obwinionego, który zaakceptował stanowisko komisji.

Reasumując powyższe, Komisja Odwoławcza za całkowicie bezpodstawny uznała zarzut skarżącego, iż był traktowany w sposób rażąco nierówny i dyskryminacyjny. Zarzut ten nie znajduje poparcia w aktach

sprawy. Wszystkie wnioski obwinionego były uwzględniane, miał prawo brać czynny udział we wszystkich etapach postępowania, a Komisja z przychylnością podchodziła do próśb studenta.

W dalszej części uzasadnienia podkreślono, że Komisja Dyscyplinarna dla studentów A. zapoznała się również z załączonymi przez obwinionego do odwołania materiałami, które jednak w ocenie organu nie wnoszą do sprawy nowych okoliczności, są one znane Komisji i rozpoznawane były przez organ I instancji. Podkreślono, że Komisja zarówno I i II instancji zna treść rozmów, w których J. Ł. przyznaje, iż bywała agresywna czy była bita w domu przez ojca.

Podkreślono, że Komisja nie kwestionuje tych okoliczności, nie wpływają one jednak na ocenę czynów, których dopuścił się obwiniony. Od studentów uczelni oczekiwać należy etycznych zachowań i żadne powody nie mogą stanowić usprawiedliwienia dla zachowań naruszających prawo i podważających wiarygodność członka społeczności studenckiej i akademickiej. W ocenie organu, nawet gdyby uznać, iż J. Ł. była osobą emocjonalną i również inicjowała konflikty z obwinionym, to nie miał on prawa zastosować wobec niej jakiejkolwiek formy przemocy.

Jednocześnie wskazano, że w okolicznościach sprawy nie zachodziły również przesłanki obligujące Komisję do zawieszenia postępowania. Organy uczelniane oceniają bowiem dany czyn oraz ważkość przewinienia według przepisów obowiązujących na uczelni oraz zasad deontologii i dobrych obyczajów obowiązujących w społeczności akademickiej. Komisje orzekające w niniejszej sprawie dysponowały niezbędnym w tym zakresie materiałem, który był wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Reasumując powyższe rozważania, Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna dla studentów A. nie stwierdziła, by którykolwiek z zarzutów obwinionego podniesiony w wywiedzionym odwołaniu był zasadny.

W podsumowaniu podkreślono, że przesłanką odpowiedzialności dyscyplinarnej jest ujemna ocena zachowania studenta naruszającego przepisy lub uchybiającego godności studenta. Tak też przyczyną uznania K. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, uchybienia godności studenta i dobrego imienia uczelni, w tym dobrych obyczajów akademickich oraz wymierzenia mu kary dyscyplinarnej wydalenia z uczelni, było dopuszczenie się czynu, polegającego na zastosowaniu wobec J. Ł. przemocy psychicznej oraz fizycznej.

Organ wskazał, że zaskarżone orzeczenie zapadło w oparciu o zeznania świadków, wyjaśnienia obwinionego, screeny z rozmów studentów, nagrania rozmowy J. Ł. z K. W. listu sporządzonego przez obwinionego, a także opinii sądowo - psychologicznej, postanowienia Sądu oraz obdukcji, której poddana została J. Ł. Komisja Dyscyplinarna, wymierzając skarżącemu karę wyjaśniła nadto podstawy, którymi się kierowała, akcentując przy tym, iż uwzględniono nie tylko przepisy ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, rozporządzenia Ministra i Nauki Szkolnictwa Wyższego z dnia 28 lipca 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w sprawach studentów, a także sposobu wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia, ale również Regulamin Studiów obowiązujący w

A., zgodnie z którym każdy student zobowiązany jest postępować zgodnie ze złożonym ślubowaniem, Regulaminem Studiów oraz przestrzegać przepisy i zasady współżycia społecznego.

W związku z powyższym, Komisja zgodziła się z oceną organu I instancji, że obwiniony nie tylko złamał prawo, ale jako student nie dopełnił zobowiązań wynikających z roty ślubowania. W ocenie Komisji, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w sposób niebudzący wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy, trafne było też stanowisko Komisji I instancji, iż wymierzona kara jest adekwatna do charakteru popełnionego czynu i stopnia zawinienia. W ocenie Komisji Odwoławczej, motywy wydanego w tej sprawie orzeczenia, odzwierciedlają i wyjaśniają tok rozumowania prowadzący do przyjęcia kwestionowanego rozstrzygnięcia.

Orzeczenie Odwoławczej Komisji Dyscyplinarna dla studentów A. z dnia 12 października 2022 r. nr 1 OKS/2021 zostało zaskarżone przez K. W. w drodze skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku.

Skarżący wniósł o uchylenie przez Sąd orzeczeń Komisji obu instancji oraz o dopuszczenie jako dowodu w sprawie dołączonych do skargi dokumentów, w postaci kolejnych wydruków screenów rozmów smsowych pomiędzy skarżącym a J. Ł. Skarżący podkreślił, że zapisów tych rozmów wynika, że J. Ł. sama przyznaje, że jest agresywna, ma napady agresji i autoagresji, nie radzi sobie ze sobą, wszystkich rani, nie umie sobie radzić więc uderza w samą siebie. Te wypowiedzi w ocenie skarżącego nie zostały uwzględnione przez orzekające w sprawie komisje dyscyplinarne W skardze podniesiono szereg zarzutów:

1. Zarzut naruszenia przepisów postępowania, poprzez odmowę przeprowadzenia istotnych dla sprawy dowodów i wadliwe wskazanie w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia, iż wszystkie wnioskowane dowody zostały przez Komisję przeprowadzone. Zdaniem skarżącego:

- Komisja Odwoławcza nieprawdziwie twierdzi, że orzeczenie kary nastąpiło przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, po bardzo dokładnym zebraniu i rozważeniu całokształtu materiału dowodowego,

- Komisja Odwoławcza nieprawdziwie twierdzi, że wszystkie zgromadzone w sprawie materiały dowodowe jednoznacznie wskazują na dopuszczenie się przez skarżącego zarzucanego czynu,

- Komisja Odwoławcza wbrew prawdzie twierdzi, iż zaskarżone orzeczenie zapadło na skutek przeprowadzenia potrzebnych do rozstrzygnięcia sprawy dowodów, na skutek ich właściwej oceny i poprawnych rozważań faktycznych,

- Komisja Odwoławcza niezasadnie wskazuje, że skarżący nie kwestionował przeprowadzonych dowodów,

- Komisja nieprawdziwie twierdzi, że wykazała się obiektywizmem i dopuszczała wszelkie dowody wnioskowane przez strony oraz zawsze brała pod uwagę wnioski obwinionego i jego obrońcy.

Skarżący podkreślił, że obrońca obwinionego złożył wniosek o powołanie biegłych z zakresu psychiatrii, argumentując, iż uczelnia nie ma kompetencji do oceny i dokładnej analizy stanu psychicznego J. Ł. W

ramach wskazanego zarzutu skarżący w obszernym uzasadnieniu wskazał jakie w jego ocenie braki i błędy zawiera opinia biegłego psychologa powołanego przez Prokuraturę, która stała się podstawę oceny orzekającej w sprawie Komisji. Skarżący podkreślił, że J. Ł. jest silnie zaburzona i od lat leczy się psychiatrycznie, a z jej wypowiedzi wynika, że to ona była względem skarżącego agresywna. Skarżący wskazał, że biegły będący psychologiem, a nie psychiatrą, nie jest uprawniony i nie jest też w stanie stwierdzić lub całkowicie wykluczyć występowania u J. Ł. schorzeń psychicznych, które w ocenie skarżącego są liczne i powinny być wzięte pod uwagę w kontekście podważającym wiarygodność twierdzeń J. Ł. podniesionych w postępowaniu względem osoby skarżącego. Skarżący przedstawił w skardze jakie cechy i okoliczności powinny być uwzględniane przy ocenie, czy dana osoba cierpli na zaburzenia psychotyczne. Poniósł, że wiele z tych okoliczności zostało ujętych w sporządzonej przez psychologa opinii (omamy, urojenia, zachowania regresywne, niedostosowanie, rozkojarzenie), a zatem w opinii skarżącego J. Ł., winna być zdiagnozowana jako osoba cierpiąca na psychozę endogenną. W ocenie skarżącego, w tym zakresie powinno zostać uwzględnione, że nie tylko sama J. Ł. leczyła się psychiatrycznie, ale że psychiatrycznie leczyła się też już jej babka. W tym kontekście skarżący twierdził, że wobec ogółu spostrzeżeń biegłego, jego ostateczne twierdzenie, iż "sposób relacjonowania doświadczeń przez J. Ł. nosi zasadniczo walory wiarygodności z psychologicznego punktu widzenia" - w ocenie skarżącego jednoznacznie świadczy o tym, że wskazana opinia biegłego nie stanowi wiarygodnego dowodu w sprawie. Skarżący podważa kompetencje biegłego, ponieważ w jego ocenie wydana opinia przeczy podstawowym zasadom logicznego myślenia, a z drugiej strony budzi wątpliwość, czy poprzez zawarcie w niej przez biegłego nieprawdy nie popełnił on czynu zabronionego z art. 233 § 4 k.k. lub art. 271 § 1 k.k.

Skarżący wskazał na konieczność powołania poza biegłymi z zakresu psychiatrii, także biegłych z zakresu chirurgii i ortopedii z M. w celu ustalenia, czy w świetle opisu obrażeń J. Ł. ujętych w protokole obdukcji oraz w świetle występujących u J. Ł. zaburzeń psychicznych istnieje możliwość, że do opisanych obrażeń mogła przyczynić się sama. W protokole wskazanego badania sądowo-lekarskiego z dnia 29 października 2019 r. stwierdzono bowiem, że J. Ł. była duszona, jednak w czasie badania lekarz stwierdził, że według badanej brudno-blado-czerwonawe przebarwienie skóry nie jest związane z urazami. Skoro ww. ślad na szyi nie jest związany z urazami, to w sprawie brak było dowodu na to, że dusił on J. Ł. W ocenie skarżącego, uwzględniając taką deklarację J. Ł. istnieją uzasadnione wadliwości, czy inne ślady stwierdzone na ciele J. Ł. podczas obdukcji, wynikają z zastosowania wobec niej przemocy przez skarżącego. Skarżący sugeruje, że takiej przemocy się nie dopuścił, stawiając w skardze pytanie, że być może ślady te powstały w innych okolicznościach.

2. Zarzuty nieprawdziwych twierdzeń Komisji Odwoławczej:

- że opinia biegłej znajdująca się w aktach sprawy wskazuje, że J. Ł. nie ma skłonności do konfabulowania - w rzeczywistości biegła, pomimo stwierdzenia ww. skłonności, w podsumowaniu swojej opinii przedstawia nieprawdziwe wnioski, sprzeczne z jej wcześniejszymi wypowiedziami, w dalszej części

skargi zacytowano fragmenty ww. opinii, które zdaniem skarżącego, potwierdzają skłonności J. Ł. do konfabulacji;

- wszystkie zgromadzone w sprawie materiały dowodowe jednoznacznie wskazują na winę skarżącego - w rzeczywistości: screeny smsów od J. Ł., wyniki badań biegłej (bez jej nieprawdziwych wniosków) i szereg innych dowodów - z jednej strony dają podstawy do wątpienia w prawdziwość zarzutów J. Ł., a z drugiej strony uwiarygadniają twierdzenia skarżącego,

- że skarżący i jego obrońca nie kwestionowali przeprowadzonych dowodów - w rzeczywistości bowiem dowody, na które powołuje się Komisja, w tym opinia biegłej były przez stronę kwestionowane,

- że przed wydaniem orzeczenia przeprowadzone zostało szerokie postępowanie dowodowe - w rzeczywistości postępowanie dowodowe wykazuje rażące braki i błędy,

- że przeprowadzona analiza materiału dowodowego jest rzekomo w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego.

3. Zarzut wybiórczego traktowania materiału dowodowego, w ramach którego wskazano, że:

- Komisja powołując się na screeny rozmów smsowych przedłożone przez skarżącego, ogranicza się do lakonicznego stwierdzenia, iż w screenach tych J. Ł. przyznaje, że jest agresywna, ale główną uwagę Komisja skupia na twierdzeniu J. Ł., że widywała w domu (rodzinnym) bicie,

- obiektywnie rozumujący człowiek po przeczytaniu wypowiedzi J. Ł. (screenów), powinien nabrać dystansu do jej zarzutów wobec skarżącego.

4. Zarzut niezasadnej odmowy zawieszenia postępowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego, na które Komisja się powołuje, w przypadku bowiem możliwego prawomocnego uniewinnienia skarżącego przez sąd karny od stawianych mu w procesie karnym zarzutów (zbieżnych z zarzutami stawianymi mi przez Komisję), wcześniejsze wydalenie z uczelni wywoła dla skarżącego trudne (a praktycznie niemożliwie) do odwrócenia negatywne konsekwencje. Skarżący stwierdził, że biorąc pod uwagę obowiązujące zasady procesu karnego, istnieje ogromne prawdopodobieństwo, że sąd karny - odmiennie, niż prokurator i Komisja uczelniana - dopuści i przeprowadzi wnioskowane dowody, które wykażą niewinność skarżącego.

5. Zarzut naruszenie przepisów postępowania - § 23 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 28 września 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w sprawach studentów, a także sposobu wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia, według którego orzeczenie komisji dyscyplinarnej powinno zawierać uzasadnienie zawierające wyjaśnienie podstawy prawnej i faktycznej orzeczenia. Skarżący stwierdził, że zaskarżone orzeczenie nie zawiera uzasadnienia spełniającego ww. wymogi, nie odnosi się bowiem merytorycznie do poszczególnych konkretnych argumentów i dowodów wskazanych w odwołaniu. Skarżący stwierdził, że organ odwoławczy do podniesionych zarzutów ustosunkował się obszernie, lecz

jedynie ogólnikowo i niemerytorycznie. Skarżone orzeczenie poza ogólnikami, nie zawiera skonkretyzowanego wyjaśnienia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, co rodzi uzasadnioną obawę, że Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna nie zapoznała się z argumentami odwołania. Skarżący stwierdził, że w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia znalazło się nieprawdziwe stwierdzenie organu drugiej instancji, iż rzekomo strony w toku postępowania odwoławczego nie złożyły dodatkowych wniosków formalnych, w tym wniosków dowodowych, i że z tego względu zdaniem organu drugiej instancji nie zachodziła potrzeba przeprowadzenia dodatkowego postępowania dowodowego. W rzeczywistości skarżący przedstawił organowi drugiej instancji szereg screenów rozmów z J. Ł. oraz filmików obrazujących jej zachowanie agresywne (bieganie przez nią po pokoju z nożem w ręce i agresją w oczach), do których skarżony organ merytorycznie się nie ustosunkował.

6. Zarzut rażącego naruszenia § 85 Statutu A. poprzez bezpodstawne i niesłuszne przyjęcie, iż ww. przepis ma zastosowanie wobec skarżącego oraz poprzez nieuzasadnione i niesłuszne założenie, iż ze strony skarżącego doszło do uchybienia godności studenta.

7. Zarzut rażącego naruszenia art. 308 pkt 5 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce poprzez bezpodstawne i niesłuszne orzeczenie o wydaleniu z uczelni, pomimo braku udowodnienia zarzucanych skarżącemu czynów.

8. Zarzut bezpodstawnego i obraźliwego sugerowania, iż dalsze przebywanie skarżącego w gronie studentów A. może zagrażać bezpieczeństwu studentów.

9. Zarzut nieprawdziwego sugerowania, że w sprawie został zgromadzony materiał dowodowy dający wystarczające podstawy do wydania skarżonego orzeczenia - w rzeczywistości pomimo powoływania się przez organ na postępowanie karne, w aktach sprawy brak jest prawomocnego orzeczenia sądu karnego w ww. kwestii; ponadto obrońca złożył wniosek o powołanie biegłych wskazując, iż uczelnia nie ma kompetencji do oceny i dokładnej analizy stanu psychicznego skarżącego oraz J. Ł., ale wniosek ten nie został uwzględniony.

10. Zarzut nieprawdziwego sugerowania, że w sprawie została udowodniona wina skarżącego dotycząca niegodnego zachowania i przemocy fizycznej i psychicznej wobec J. Ł.

11. Zarzut wybiórczej oceny materiału dowodowego przez organ pierwszej instancji i jego rażącą nadinterpretację przez organ odwoławczy, ponieważ ani opinia sądowo-psychologiczna, ani obdukcja z dnia 29 października 2019 r., ani fotografie J. Ł. nie są i nie mogą być dowodami, że to skarżący ponosi winę za jej stan psychiczny czy fizyczny, dotyczy to również pozostałych dowodów w sprawie.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j.:Dz.

U. z 2022 r. poz. 2492) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, o ile ustawy nie stanowią inaczej.

W myśl art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j.: Dz. U. z 2023 r. poz. 259), powoływanej dalej w skrócie jako "p.p.s.a.", sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Zgodnie z art. 145 § 1 p.p.s.a., uwzględnienie skargi następuje w przypadku: naruszenia prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, naruszenia prawa dającego podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego lub innego naruszenia przepisów postępowania, jeśli mogło mieć ono istotny wpływ na wynik sprawy (pkt 1 lit. a, b i c), a także w przypadku stwierdzenia przyczyn powodujących nieważność kontrolowanego aktu (pkt 2) lub wydania tego aktu z naruszeniem prawa (pkt 3). W sprawach skarg na decyzje i postanowienia wydane w innym postępowaniu, niż uregulowane w Kodeksie postępowania administracyjnego i w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, przepisy § 1 stosuje się z uwzględnieniem przepisów regulujących postępowanie, w którym wydano zaskarżoną decyzję lub postanowienie (art. 145 § 1 p.p.s.a.).

Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.), powoływana dalej w skrócie także jako "u.p.s.w.n.", poddająca kognicji sądu administracyjnego skargi na prawomocne orzeczenia odwoławczej komisji dyscyplinarnej (art. 318 u.p.s.w.n.) nie wskazuje innego niż zgodność z prawem, kryterium kontroli zaskarżonego aktu. Oznacza to, że przedmiotem sprawy sądowoadministracyjnej jest ocena przez sąd prawidłowości przeprowadzenia przez organy postępowania dyscyplinarnego oraz zgodności z prawem zapadłego w tym postępowaniu orzeczenia. Zważyć przy tym należy, iż zaskarżone orzeczenie nie jest aktem wydawanym w trybie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego lecz w trybie postępowania regulowanego ustawą Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, a zgodnie z art. 320 tej ustawy w kwestiach nią nieuregulowanych - w trybie odpowiednio stosowanych przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 534 z późn. zm.), powoływanej dalej w skrócie jako "k.p.k.". Nadto w związku z delegacją ustawową, wyrażoną w art. 321 u.p.s.w.n. w sprawie zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 28 września 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w sprawach studentów, a także sposobu wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia (t.j.:Dz. U. 2018, poz. 1882).

Dokonując kontroli zaskarżonego orzeczenia dyscyplinarnego w oparciu o wyżej wskazane kryteria Sąd stwierdził, że skarga K. W. nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie istotne znaczenie ma treść art. 153 p.p.s.a., który stanowi, że ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także

sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie. Sąd orzekający w warunkach związania oceną prawną i wskazaniami co do dalszego postępowania, oceniając legalność zaskarżonej decyzji winien zatem przede wszystkim dokonać kontroli, czy organ administracji prawidłowo uwzględnił wytyczne zawarte w wyroku z dnia 22 lipca 2022 r. sygn. akt III SA/Gd 184/22, którym uchylono pierwsze z wydanych w sprawie orzeczeń Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej. W wyroku tym wskazano na wydanie orzeczenia odwoławczego w nieprawidłowym (mniejszym) składzie komisji, przy udziale protokolanta pełniącego jednocześnie funkcję członka komisji odwoławczej oraz bez szczegółowego odniesienia się do zarzutów odwołania w sporządzonym uzasadnieniu. W wyroku z dnia 22 lipca 2022 r., sygn. akt III SA/Gd 184/22 Sąd wskazał na konkretne naruszenia, do jakich doszło w postępowaniu przed organem II instancji, formując tym samym jednocześnie ocenę prawną w zakresie wykładni przepisów proceduralnych mających zastosowanie przed Odwoławczą Komisją Dyscyplinarną. W przedmiotowym wyroku Sąd zawarł szczegółowe wytyczne, co do dalszego postępowania przed organem odwoławczym. W tym zakresie wskazano, że zważywszy na § 13 ust. 3 rozporządzenia, treść zarządzenia, w ramach którego przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza skład orzekający ma charakter wiążący. O ile zatem skład taki nie został z uzasadnionych powodów formalnie zmieniony, nie jest możliwe orzekanie przez komisję innym składzie. Sąd wskazał, że przepisy § 19 i 20 ust. 2 rozporządzenia wyraźnie oddzielają osobę protokolanta od składu orzekającego w sprawie, co wskazuje na niedopuszczalność łączenia funkcji członka składu orzekającego z funkcją protokolanta. Przede wszystkim zaś wskazano, że zawarty w przepisie § 23 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia wymóg wyjaśnienia podstawy prawnej i faktycznej orzeczenia w uzasadnieniu orzeczenia komisji dyscyplinarnej należy interpretować przy uwzględnieniu brzmienia stosowanego na podstawie art. 320 ustawy odpowiednio art. 457 § 3 k.p.k., który nakazuje, by w uzasadnieniu wyroku wydanego przez sąd odwoławczy znalazło się wyjaśnienie, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne.

Dokonując oceny wywiązania się przez organ odwoławczy z wynikających z wyroku z dnia 22 lipca 2022 r. sygn. akt III SA/Gd 184/22 wytycznych co do dalszego postępowania w sprawie, Sąd stwierdził, że zostały one przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez Odwoławczą Komisję Dyscyplinarną dla studentów A. uwzględnione i prawidłowo zrealizowane.

Jak wynika z akt sprawy przy wydaniu orzeczenia z dnia 12 października 2022 r. nr 1 OKS/2021 Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna zastosowała się do wskazań co do koniecznego pełnego składu komisji i był on zgodny z prawem obejmując wyznaczone 5 osób: dr D. G. (przewodnicząca), dr B. P. (sprawozdawca), dr T. D. oraz 2 studentów w osobach K. L. oraz A. J. Osoby te zostały wskazane w odpowiednim zarządzeniu przewodniczącego i w takim też składzie Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna była obecna na rozprawie w dniu 5 października 2022 r. Zaskarżone orzeczenie wydano po przeprowadzeniu przedmiotowej rozprawy przy obecności obrońcy skarżącego oraz rzecznika dyscyplinarnego. Z przebiegu rozprawy sporządzony został dokumentujący jej przebieg protokół przez niezależnego od składu komisji protokolanta w osobie P. K. Protokół ten świadczy, że komisja obradowała

w prawidłowym, wyżej wskazanym składzie osobowym oraz, że żaden z jej członków nie pełnił jednocześnie funkcji protokolanta.

Sporządzone przez Odwoławczą Komisję Dyscyplinarną uzasadnienie wydanego orzeczenia odnosi się do wszystkich podniesionych w odwołaniu zarzutów skarżącego. Wbrew zarzutom skarżącego, poniesionym w aktualnie rozpoznawanej skardze, zawarte w uzasadnieniu oceny organu odwoławczego dotyczące poszczególnych zarzutów odwołania mają charakter konkretny i szczegółowo wskazują, z jakich względów podniesione w odwołaniu zarzuty nie zostały uwzględnione.

Z uwagi na specyfikę przedmiotowej sprawy Sąd uznał za celowe w całości przytoczyć w pierwszej części niniejszego uzasadnienia pełną argumentację organu zawartą w zaskarżonym orzeczeniu w części, w której komisja dokonała szczególnego omówienia powodów, z jakich nie podzieliła twierdzeń K. W. w odniesieniu do każdego wypunktowanego zarzutów odwołania i w konsekwencji orzekła o utrzymaniu w mocy orzeczenia komisji I instancji o uznaniu skarżącego winnym zarzucanego czynu w postaci stosowania przemocy psychicznej i fizycznej względem drugiej osoby i wymierzania za ten czyn kary dyscyplinarnej wydalenia z uczelni.

Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że rozpoznanie wniesionego przez skarżącego odwołania nastąpiło po zastosowaniu się przez Komisję do wytycznych zawartych w wyroku z dnia 22 lipca 2022 r. sygn. akt III SA/Gd 184/22.

Organ odwoławczy w postępowaniu dyscyplinarnym winien, zgodnie z art. 438 k.p.k. uchylić lub zmienić orzeczenie organu I instancji w razie stwierdzenia:

1) obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu;

1a) obrazy przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w pkt 1, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu;

2) obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia;

3) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia;

4) rażącej niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka.

W ocenie Sądu, w sprawie nie zaistniały wymienione przesłanki uchylenia lub zmiany orzeczenia dyscyplinarnego organu I instancji, a wydając zaskarżone orzeczenie organ odwoławczy nie dopuścił się naruszenia prawa dającego podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego lub innego naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Zarzuty podniesione w odwołaniu jak i obecnie w skardze dotyczą w istocie przeprowadzenia postępowania dowodowego oraz dokonania w sprawie ustaleń faktycznych dotyczących popełnienia

zarzucanego skarżącemu czynu. Skarżący kwestionuje także brak zawieszenia postępowania dyscyplinarnego z uwagi na toczące się przeciwko niemu przed sądem powszechnym postępowanie karne.

Nie budzi wątpliwości Sądu, że Komisja Odwoławcza wskazała jakiego rodzaju dowody świadczą w jej ocenie o stosowaniu przez skarżącego przemocy i z jakich względów uznano je za wiarygodne i wystarczające do wydania orzeczenia dyscyplinarnego.

Zgodnie z art. 7 k.p.k. organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że organ pominął dowody istotne dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (por. postanowienie SN z dnia 18 lutego 2015 r. sygn. akt II KK 8/15).

Wbrew twierdzeniom skarżącego w sprawie przeprowadzono obszerne postępowanie w celu wyjaśnienia, czy skarżący dopuścił się stosowania przemocy wobec studentki uczelni. Jako dowody w sprawie dopuszczono zatem i oceniano cały szereg dokumentów (korespondencja skarżącego, screeny rozmów pomiędzy K. W. a J. Ł., opinia biegłego psychologa, protokół z obdukcji, fotografie J. Ł., pisma z sądu), a także filmu i nagrania rozmów oraz zeznań świadków, w osobach dziewięciu studentów.

Organy zarówno I jak i II instancji podkreślały, że ustalenia dotyczące stosowania przez skarżącego przemocy wobec J. Ł. zostały oparte przede wszystkim na taki materiale dowodowym jak nagrania, screeny i pismo - list skarżącego, w którym przyznał się on do stosowania przemocy fizycznej. Wiarygodność tych dowodów nie budziła w ocenie organów wątpliwości. Stanowisko to jest słuszne. Dowody te mają charakter obiektywny a ich prawdziwość nie została przez strony zakwestionowana. Jak wskazał organ w zaskarżonej decyzji, pozostałe przeprowadzone w sprawie dowody miały charakter dodatkowy, posiłkowy. Argumentacja organu w tym zakresie jest prawidłowa, organowi nie można w szczególności zarzucić przy ocenie materiału dowodowego uchybienia regułom prawidłowego, logicznego rozumowania, wskazaniom wiedzy lub doświadczenia życiowego.

Sąd nie znalazł podstaw, dla jakich orzekające w sprawie komisje miały odmówić wiarygodności dowodom w postaci dokumentów, takich jak opinia biegłego psychologa, czy protokół badania sądowo-lekarskiego. Niewątpliwie dokumenty te nie stanowią bezpośrednich dowodów na okoliczność popełnienia przez skarżącego zarzucanych mu czynów. Dotyczą one stanu osoby pokrzywdzonej i w tym kontekście zostały one przyjęte jako podstawa dokonania przez organ ustaleń faktycznych, mających znaczenie dla rozpatrzenia sprawy.

O tym, że skarżący popełnił zarzucane mu czyny przemocy fizycznej, świadczą włączone do akt sprawy screeny rozmów na komunikatorze, list jaki skarżący napisał do J. Ł. Tak też w orzeczeniu Komisji I instancji, te właśnie fragmenty ww. dokumentów zostały szczegółowo przytoczone, w celu wykazania, że

skarżący przyznał w nich, że bił J. Ł. Udokumentowane w tych dowodach wypowiedzi skarżącego, w sposób nie budzący wątpliwości Sądu, świadczą o tym, że skarżący stosował wobec poszkodowanej przemoc. Wypowiedź K. W. udokumentowana screenami rozmów na komunikatorze potwierdza, że bił on J. Ł., stwierdził on m.in., że: "ogólnie Twoje zdjęcia pojawią się w internecie, żeby nie było zdziwienia", "Prowokowanie mnie do agresji. Nie jestem w stanie z tym żyć. Jeżeli ja ciągle podnosiłem na Ciebie rękę, to jest to też nienormalne. Nie chce mieć takiego życia, takich sytuacji", (...) i potem afera, mija czas, no i do łóżka do K., i zdziwienie i kolejna afera z biciem", "niczego nie jesteś świadoma, za połowę nie miałaś skruchy za druga połowę trochę cię musiałam do niej przymusić bo już mi było tak źle". Wskazano ponadto, że w treści listu, który K. W. skierował do J. Ł. wskazał on, że:" Tak, to, że cię biję, to jest moja wina". Organ I instancji pokreślił, że obwiniony K. W. potwierdził autentyczność wskazanego listu, przyznał, że jest to jego pismo. Wskazany dowód został przez organ I instancji uznany za potwierdzający stosowanie przemocy fizycznej wobec J. Ł. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna podzieliła ocenę wskazanych dowodów dokonanych przez organ instancji, prawidłowo, zdaniem Sądu, nie znajdując postaw do ich podważenia w oparciu o zgłoszone przez skarżącego zarzuty. Skarżący w istocie domagał się poprowadzenia w sprawie nowych dowodów w tym opinii biegłych w celu wykazania, że J. Ł. znajdowała się w takim stanie psychicznym, że jej twierdzenia o stosowaniu wobec niej przemocy przez skarżącego są niewiarygodne. Skarżący zmierzał także do udowodnienia faktu, że poszkodowana miała skłonności do autoagresji. W świetle tego, że wśród przeanalizowanych przez obie Komisje dowodów znalazły się dowody potwierdzające, że skarżący przyznał się do stosowania przemocy fizycznej - bicia J. Ł., zasadnie, zdaniem Sądu, uznano, że uwzględnienie wniosków dowodowych było zbędne i wpłynęłoby niezasadnie na przedłużenie prowadzonego postępowania.

Wbrew twierdzeniom skarżącego organ nie wskazywał, aby wszystkie zgormadzone w sprawie dowody bezpośrednio świadczyły o tym, że stosował on przemoc wobec J. Ł. Tym niemniej nie sposób odmówić racjonalności i obiektywizmu oceny pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, w postaci: protokołu obdukcji, opinii biegłego psychologa, czy zeznań świadków, przez pryzmat przywołanych powyżej dowodów, w których sam skarżący przyznał, że stosował przemoc wobec J. Ł. Twierdzenia skarżącego zawarte w screenach rozmów na komunikatorze oraz w liście do J. Ł. zostały przez organy prawidłowo ocenione jako uwiarygadniające pozostałe zebrane w sprawie dowody.

Podkreślić należy, że organ miał obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe w takim zakresie, w jakim było to niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy, dotyczącej dopuszczania się przez skarżącego przemocy wobec innej studentki uczelni. Organ przeprowadził dowody umożlwiające dokonanie ustaleń w tym zakresie.

W zaskarżonym orzeczeniu wykazano, z jakich względów nie uznano za konieczne, prowadzenie dalszego postępowania w celu precyzyjnego określenia stanu poszkodowanej J. Ł., tak aby wykluczyć że skarżący miał na jej stan jakikolwiek wpływ. Przyjęta przez Komisję Odwoławczą argumentacja jest prawidłowa.

Wskazać należy, że przedmiotem postępowania i ustaleń organów było zachowanie skarżącego. Rolą organu nie było ocenianie stanu zdrowia psychicznego J. Ł. ani ustalenie przyczyn jej stanu psychicznego. Organ nie był zobowiązany do prowadzenia postępowania dowodowego na okoliczności dotyczące zarzucanych przez skarżącego autoagresywnych zachowań skarżącej. W sprawie nie było sporne, że J. Ł. cierpiała na zaburzenia zdrowia psychicznego przed zaistniałymi aktami przemocy ze strony skarżącego a akty te nie były przyczyną zaistnienia jej choroby. Dopuszczenie dowodu z opinii wnioskowanego przez skarżącego biegłego psychiatry nie było dla rozstrzygnięcia sprawy konieczne. Brak było także podstaw do dopuszczenia w sprawie dowodu z opinii biegłego psychiatry dla oceny wiarygodności zeznań J. Ł. i stwierdzenia, czy nie ma ona skłonności do konfabulacji, oceny wiarygodności tych zeznań winien bowiem dokonać organ orzekający w sprawie. Twierdzenia J. Ł. o stosowaniu wobec niej przemocy przez skarżącego znajdowały potwierdzenie w innym materiale dowodowym - w szczególności nagraniu, liście napisanym przez skarżącego i screenach korespondencji sms-owej. Organ miał zatem istotne podstawy uznania tych zeznań za wiarygodne.

Posiadane przez skarżąca obrażenia, stwierdzone protokołem badania sądowo-lekarskiego, organy miały prawo uznać za powstałe w wyniku przemocy skarżącego, co dodatkowo potwierdzały zeznania świadków, którzy zeznawali, że poszkodowana wskazywała im skarżącego jako sprawcę posiadanych obrażeń. Odnosząc się do treści nagrania rozmowy telefonicznej skarżącego z J. Ł., w której w nawiązaniu do twierdzeń poszkodowanej o pobiciu, skarżący nie zaprzeczył stosowaniu przemocy, skarżący wskazywał, że nie chciał sprzeciwiać się J. Ł. w obawie prze wybuchem jej agresji. Takie twierdzenia skarżącego nie zasługiwały na wiarę, jako podyktowane interesem procesowym skarżącego.

Z dowodu w postaci zarejestrowanego nagrania, znajdującego się na załączonej do akt płycie CD w sposób jednoznaczny wynika fakt dopuszczenia się przez skarżącego wobec J. Ł. przemocy psychicznej, poprzez filmowanie jej częściowo nagiej, wbrew jej woli, z zagrożeniem przesłania nagarnia jej matce, mimo jej próśb i płaczu. Wyrządzanie przez skarżącego krzywdy J. Ł. było efektem świadomego, zamierzonego działania. Zachowanie sprawcy, jego intencje oraz skutki zauważalne w zachowaniu ofiary, dawały podstawę do stwierdzenia, że zachowanie skarżącego miało charakter przemocy, rozumianej jako aktu przeprowadzonego z zamiarem spowodowania cierpienia psychicznego innej osoby.

Sąd uznał za niezasadny zarzut skarżącego dotyczący braku zawieszenia postępowania dyscyplinarnego z uwagi na toczące się przeciwko niemu postępowanie karne, w którym zamierza wykazać swoją niewinność. Przepisy prawa nie wprowadzają wymogu zawieszenia postępowania dyscyplinarnego w takiej sytuacji. Podkreślić należy, że Komisja Dyscyplinarna nie jest organem orzekającym o odpowiedzialności karnej za popełnienie czynu karalnego. Zaskarżone orzeczenie nie zostało wydane w związku z zakwalifikowaniem zachowania studenta na podstawie przepisów prawa karnego, lecz w związku ze stwierdzeniem przesłanek przewidzianych w art. 307 ust. 1 u.p.s.w.n., który stanowi, że student podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie przepisów obowiązujących w uczelni oraz za czyn uchybiający godności

studenta. Kara dyscyplinarna została wymierzona nie za popełnienie czynu karalnego, ale za sprzeniewierzenie się godności studenta poprzez rażąco niewłaściwe zachowanie względem studentki A.

Zaznaczyć także należy, że uzależnianie możliwości wydania orzeczenia dyscyplinarnego od wydania wyroku karnego prowadziłoby do przedłużania postępowania dyscyplinarnego i mogło uniemożliwić, z uwagi na upływ czasu, realizację orzeczonej kary. W sytuacji, gdy organy orzekające w niniejszej sprawie dysponowały dowodami potwierdzającymi popełnienie zarzucanych skarżącemu czynów, były one uprawnione do samodzielnego dokonania ustaleń w zakresie zaistnienia przesłanek zastosowania kary dyscyplinarnej.

Przechodząc do oceny prawidłowości zastosowanych w sprawie przepisów prawa materialnego wskazać należy, że zgodnie z art. 307 ust. 1 u.p.s.w.n. student podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie przepisów obowiązujących w uczelni oraz za czyn uchybiający godności studenta. Przepis ten przewiduje dwie podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej. Pierwszą z nich jest naruszenie przepisów obowiązujących w uczelni, a drugą czyn uchybiający godności studenta.

Karami dyscyplinarnymi są zaś stosownie do art. 308 u.p.s.w.n. są

1) upomnienie

2) nagana

3) nagana z ostrzeżeniem

4) zawieszenie w określonych prawach studenta na okres do 1 roku

5) wydalenie z uczelni.

Kara dyscyplinarna została skarżącemu wymierzona za sprzeniewierzenie się godności studenta poprzez rażąco niewłaściwe zachowanie względem innego studenta A.

Zgodnie ze Statutem A. podstawowymi celami A. są:

1) kształcenie (...), (...) i (...), których działalność służyć będzie społeczeństwu i przyczyniać się do wzbogacania kultury narodowej,

2) wychowanie studentów zgodnie z ideałami humanizmu, w duchu poszanowania praw człowieka, patriotyzmu i demokracji, na świadomych swych praw i obowiązków obywateli Rzeczypospolitej Polskiej,

3) prowadzenie działalności dydaktycznej, artystycznej, naukowej i kulturalnej (§ 5).

Student zobowiązany jest postępować zgodnie z treścią ślubowania, regulaminem studiów i innymi przepisami obowiązującymi w A., w atmosferze szacunku dla prawdy i wzajemnej życzliwości oraz wykonywać zarządzenia władz i organów Uczelni (§ 2 ust. 3 regulaminu studiów).

Przeprowadzone w postępowaniu dowody dawały podstawę do dokonania ustalenia przez, że skarżący stosował przemoc psychiczną i fizyczną wobec studentki A. - J. Ł., wykorzystując przy tym jej zły stan psychiczny. K. W. znał stan psychiczny J. Ł., wiedział, że jest ona osobą wrażliwą, emocjonalną, że w

dzieciństwie w jej rodzinie stosowano przemoc, znęcał się nad nią i bił ją jej ojciec. Skarżący miał także świadomość, że J. Ł. leczyła się wcześniej psychiatrycznie, w tym była hospitalizowana. W relacji z taką osobą winien on zatem zachować szczególną ostrożność, uwagę i szacunek.

Komisja Dyscyplinarna A. zakwalifikowała w tych okolicznościach postępowanie K. W., który dopuścił się przemocy psychicznej i fizycznej wobec J. Ł., jako czyn uchybiający godności studenta.

Kwalifikacji tej nie można zarzucił sprzeczności z prawem. Jest ona, w ocenie Sądu, prawidłowa. Czyn jakim jest rażące naruszenie podstawowej zasady poszanowania godności drugiego człowieka, stosowanie wobec niego przemocy psychicznej i fizycznej, w szczególnych okolicznościach związanych ze złym stanem psychicznym poszkodowanej, niewątpliwie ma charakter czynu uchybiającego godności studenta.

W ocenie Sądu, brak jest także podstaw do zakwestionowano zgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia w zakresie wymierzonej skarżącemu kary wydalenia z uczelni.

Organy dyscyplinarne wskazały motywy, jakimi kierowały się wymierzając studentowi najsurowszą karę dyscyplinarną. Argumentacja ta jest zgodna z prawem i przekonująca.

Organy wymierzając karę prawidłowo wzięły pod uwagę zarówno rodzaj czynów, jakie stwierdzono w postępowaniu dyscyplinarnym, jak również okoliczności dotyczące ich popełnienia oraz fakt, że czyny te popełniono wobec studentki tej samej uczelni - A. i były one szeroko znane i omawiane w środowisku akademickim. Rażący brak szacunku dla drugiego człowieka, w świetle wynikających ze Statutu celów A., mógł zostać przez organy zakwalifikowany jako istotne uchybienie godności studenta, uzasadniające wymierzenie najsurowszej z katalogu art. 308 u.p.s.w.n. kary dyscyplinarnej.

Organ wskazał, że za orzeczeniem kary wydalenia z uczelni przemawia także okoliczność, że J. Ł. pozostaje studentką A. oraz, że działanie władz A. winno w tym przypadku wyrażać zdecydowanie jednoznaczne stanowisko, surowo piętnujące zachowania przemocowe wśród studentów uczelni. Zastosowana kara uwzględnia charakter czynu, postawę skarżącego, który nie wykazywał skruchy, sytuację poszkodowanej oraz cele prewencyjne. A. wymierzając karę wyraziła sprzeciw wobec stosowania przemocy w społeczności akademickiej, wskazując, że brak jest przyzwolenia na nieetyczne zachowania studenta względem innych członków społeczności akademickiej. W interesie Uczelni niewątpliwe pozostaje by jej absolwenci, w tym absolwenci kierunku (...) realizowali jej humanistyczne cele. A. ma prawo oczekiwać, że (...) uzyskujący dyplom uczelni będą ja godnie reprezentować.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd stwierdził, że wydanemu rozstrzygnięciu nie można zarzucić naruszenia prawa w zakresie rodzaju wymierzonej kary.

Zaskarżone orzeczenie zawiera szczegółowe uzasadnienie zawierające wyjaśnienie podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia, zgodne z § 23 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie szczegółowego trybu postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego w sprawach studentów, a także sposobu wykonywania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia. W szczególności w uzasadnieniu dokonano konkretnej oceny i analizy zarzutów podnoszonych przez skarżącego w odwołaniu. Odnosząc się

skrupulatnie i szczegółowo do każdego z tych zarzutów, organ prawidłowo wskazał na ich istotę, sprowadzającą się do podważania wyników przeprowadzonego postępowania dowodowego. Zasadnicze tożsame w treści zarzuty dotyczące niewłaściwej oceny dowodów, zostały podniesione przez skarżącego na etapie wniesionej aktualnie do Sądu skargi. Sąd w pełni podzielił, co wykazano wyżej, stanowisko organów dyscyplinarnych uczelni, że przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe doprowadziło do zgromadzenia dowodów przemawiających za uznaniem skarżącego winnym zarzucanych mu czynów.

Reasumując, Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, że organ nie naruszył przepisów prawa procesowego, a wydane orzeczenie nie uchybia przepisom prawa materialnego. Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 151 p.p.s.a. orzekł o oddaleniu wniesionej skargi jako niezasadnej.